ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

ΤΟ ΠΟΥΡΜΠΟΥΑΡ ΚΑΙ ΤΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ

Σχετικὰ μὲ τὸ πουρμπουὰρ ὑπάρχουν δυὸ χαριτωμένα ἀνέκδοτα, τὰ ὁποῖα μεταφράζουμε ἀπὸ ἕνα γαλλικὸ περιοδικό.

Ὁ δοὺξ ντὲ Ρισελιὲ ἐπεσκέφθη μιὰ Πέμπτη τὸν μονογενῆ του γυιὸ δοῦκα ντὲ Φρουσάκ, τὸν ὁποῖο εἶχε εἰσαγάγει ὡς μαθητὴ στὸ Λύκειο τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ'.

— Κύριε, τὸν ρώτησε, ἔχετε ἀνάγκη ἀπὸ χρήματα ;

— Ὑψηλότατε, ἀπάντησε ὁ νεαρὸς μαθητής, μοῦ μένουν ἀκόμα εἴκοσι λουδοβίκεια ἀπὸ τὸν περασμένο μῆνα.

Τότε ὁ Ρισελιὲ πῆρε μὲ περιφρονητικὴ χειρονομία τὸ βαλάντιο ποὺ περιεῖχε τὰ χρήματα τοῦ γυιοῦ του καὶ τὰ ἔδωσε στὸ σκοιπιδιάρη τοῦ σχολείου.

— Πάρε εἴκοσι λουδοβίκεια, τοῦ εἶπε. Σοῦ τὰ χαρίζει ὁ δοὺξ ντὲ Φρουσὰκ γιὰ νὰ τὰ πῆς στὴν ὑγειά του!

Καὶ κατόπιν γυρίζοντας πρὸς τὸ παιδί του πρόσθεσε μὲ αὐστηρότητα :

— Μάθετε, κύριε, ὅτι ὅταν ἔχει κανεὶς τὴν τιμὴ νὰ εἶνε γυιὸς τοῦ δουκὸς ντὲ Ρισελιέ, πρέπει νᾶναι ἀνοιχτοχέρης καὶ νὰ ξοδεύη ὅλα τὰ χρήματα ποὺ βαστᾶ πάνω του. Αὐτὰ ποὺ σοῦ δίνω ὡς τώρα δὲν σοῦ φτάνουν. Ἀπὸ τὸν ἐρχόμενο μῆνα θὰ διπλασιάσω τὴν ἐπιχορήγησί σου...

Ἰδοὺ καὶ τὸ ἄλλο ἀνέκδοτο :

Ὁ Μπαρμτὲ ντ' Ὠρεβιλλύ, ὁ περίφημος συγγραφεὺς τῶν «Διαβολικῶν», εἶχε καλέσει κάποτε ἕνα φίλο του σὲ γεῦμα σ' ἕνα ἐστιατόριο. Ἂν καὶ δὲν ἦταν δὲ ἀρκετὰ εὔπορος, ἤθελε νὰ εὐχαριστῆ πάντα τοὺς φίλους του καὶ διάταξε γιὰ τὸν ξένο του φραούλες.

Ἔτυχε ὅμως ἐκείνη τὴν ἐποχὴ νᾶναι Γεννάρης, ὁπότε ὡς γνωστὸν τὰ φροῦτα αὐτὰ σπανίζουν καὶ εἶνε συνεπῶς πανάκριβα.

Ὅταν λοιπὸν ὁ ντ' Ὠρεβιλλὺ ζήτησε νὰ τοῦ φέρουν τὸ λογαριασμό, βλέποντας τὴν τιμὴ τῶν φραουλῶν ἔγινε κάτωχρος. Τὰ ἔξοδα τοῦ γεύματος εἶχαν ὑπερβεῖ τοὺς ὑπολογισμούς του καὶ θὰ ἔμενε σχεδὸν μ' ἀδειανὴ τὴν τσέπη.

Πλήρωσε ἐν τούτοις χωρὶς νὰ διαμαρτυρηθῆ καθόλου γιὰ τὴν ὑπερβολικὴ τιμή, ἀλλὰ παρέλειψε ν' ἀφήση στὸν ὑπάλληλο ποὺ τοὺς ἐσέρβιρε τὸ συνηθισμένο φιλοδώρημα.

— Μήπως ὁ κύριος δὲν ἔμεινε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία ; ρώτησε ὁ τελευταῖος.

— Ὄχι, παιδί μου. Ἀπεναντίας εὐχαριστήθηκα πολύ.

— Τότε γιατί ὁ κύριος ἐλησμόνησε... ;

— Τὸ πουρμπουάρ ; Νά το !...

Καὶ ὁ ντ' Ὠρεβιλλὺ τοῦ ἔδειξε ἑφτὰ φράουλες ποὺ εἶχαν ἀπομείνει στὸ πιάτο.

— Ἑφτὰ φράουλες πρὸς τρία φράγκα ἡ καθεμιά, τοῦ εἶπε, μᾶς κάνουν ἐν ὅλῳ εἰκοσιένα φράγκα. Πάρτες λοιπὸν νὰ τὶς δώσης στὸ διευθυντή σου καὶ ζήτησέ του σ' ἀντάλλαγμα τὰ εἰκοσιένα φράγκα!

ΓΕΡΜΑΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

— Πολλοὺς ἀνθρώπους ἔβαλαν τὰ χρήματα στὸν Ἅδη, ἀλλὰ κανέναν δὲν ἔβγαλαν ἀπὸ κεῖ.

— Πολλὲς φορὲς φιλοῦν τὸ παιδὶ χάριν τῆς μητέρας καὶ τὴν παραμάνα χάριν τοῦ παιδιοῦ.

μουστάκα... δὲν ὑπῆρχε. Τὸ ξύρισε ὅταν κάνησε νὰ ἔλθη στὴν Ἑλλάδα, γιὰ νᾶναι «πλήρης ἀμερικανός». Καὶ σὰν δὲν εἶχε μουστάκι γιὰ νὰ στρίψη, ἀνοίγει καὶ τὸ πέταρτο παράθυρο.

Τώρα τὸ κρύο εἶνε σ' ὅλους αἰσθητό. Ἡ γυναῖκα φαίνεται πὼς εἶν' ἕτοιμη νὰ λιποθυμήση. Ἄγνωστον ἂν ἀπὸ τὸ κρύο ἢ ἀπὸ τὸ θαυμασμό της. Ὅλοι σωπαίνουν. Ὁ ἀμερικανὸς στενοχωρεῖται. Ἀλλὰ ἡ γυναῖκα ξαναρχίζει τὴν κουβέντα. Ἄτιμο θηλυκό!

— Θὰ ἤθελα, κύριε, λέει στὸν Ἀχέπα, ἂν μοῦ ἐπιτρέπετε, νὰ ὑποβάλλω κι' ἐγὼ σὲ μιὰ πρωτότυπη δοκιμασία τὶς δυνάμεις σας, ἡ ὁποῖες εἶνε ἀναμφισβητήτως μεγάλες καὶ ἀξιοθαύμαστες...

Ὁ Ἀχέπας δὲν κρατιέται. Ὅλοι μας κυττάζουμε μὲ περιέργεια τὴν ἀδύνατη κυρία. Μᾶς κάθει ὅλους ἡ περιέργεια. Τί ἄθλον, ἄραγε, θὰ βάλη τὸν ἀμερικανοέλληνα νὰ ἐκτελέση ;

Ὁ Ἀχέπας φουσκώνει καὶ κορδώνεται :

— Διατάξατε, μανδάμ!

Ὅλοι κρεμιόμαστε ἀπὸ τὸ στόμα της. Ἐκείνη κουμπώνεται ἀκόμα περισσότερο.

— Κύριε Ἀχέπα !... Ἀφοῦ εἶσθε τόσο χεροδύναμος, μπορεῖτε βέβαια νὰ κλείσετε αὐτὰ ἐδῶ τὰ τζάμια, ἀλλὰ μ' ἕναν τέτοιο τρόπο, ποὺ νὰ μὴν ἀνοίξουνε πειὰ ὡς τὴν Τρίπολι! Πλευριτώσαμε!...

Ὁ ἀμερικανὸς βουβαίνεται. Ἐμεῖς ἀνοίγουμε ἀπὸ θαυμασμὸ τὸ... στόμα μας!

Ἐπειδὴ ὅμως ὁ ἀμερικανὸς δὲν ἤξερε νὰ κλείση τὰ τζάμια, σηκώθηκε ἕνας ἄλλος καὶ τὰ ἔκλεισε. Ἡ κυρία ξανακουκουλώθηκε στὶς γοῦνες της καὶ δὲν ἔβγαλε πειὰ τσιμουδιά. Ἄτιμο θηλυκό!...

Καὶ τὸ τραῖνο ἔτρεχε, ἔτρεχε, χάφτοντας τὶς ἀποστάσεις...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Μιὰ πρωτότυπη, ἀναίμακτη, ἀλλὰ καὶ τραγικὴ μονομαχία. Τὰ κυνήγια καὶ τὸ ψήσιμό τους. Μιὰ ἐξωφρενικὴ διαταγὴ κατὰ τῶν σκύλων. Ἡ διαθήκη τοῦ Βαλδοβάϊν. Τί ζητοῦσε ὁ μακαρίτης, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ὁ ἀμερικανὸς πλοίαρχος Ριχάρδος Βίνσιτ, ἐπισκέφθηκε τελευταῖα τὴ Μαρβὰν τῆς Αὐστραλίας. Βγαίνοντας γιὰ λίγες ὧρες στὴν πόλι ἀπὸ τὸ πλοῖο του, ἔτυχε νὰ τσακωθῆ μὲ κάποιον Αὐστραλὸ λοχαγὸ καὶ νὰ προκληθῆ σὲ μονομαχία.

Ὁ ἀμερικανὸς δέχτηκε τὴν πρότασι καὶ ἐπειδὴ εἶχε τὸ δικαίωμα τῆς ἐκλογῆς τῆς θέσεως καὶ τῶν ὅπλων, ἀπήτησε νὰ γίνη ἡ μονομαχία μὲ πιστόλι μέσα σ' ἕνα θάλαμο... σκοτεινό.

Ὁ ἀντίπαλός του ἀναγκάστηκε νὰ ὑποκύψη στὴν πρωτοφανῆ αὐτὴ ἀξίωσι καὶ ὕστερ' ἀπὸ λίγο οἱ μάρτυρες τῆς μονομαχίας ὡδήγησαν τοὺς δυὸ ἀντιπάλους μέσα σ' ἕνα μεγάλο δωμάτιο ὅπου δὲν ἔμπαινε οὔτε μιὰ ἀχτίδα φωτός, γιατί εἶχε κιόλας νυχτώσει.

Ἔτσι δὲν μποροῦσαν νὰ διακρίνουν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο καὶ τὸ χειρότερο ἦταν ὅτι, ἐπειδὴ φοβόντουσαν μήπως μὲ τὴ λάμψη τοῦ πιστολιοῦ φανερωθοῦν, δὲν τολμοῦσαν νὰ πυροβολήσουν καὶ στεκόντουσαν ἐντελῶς ἀκίνητοι.

Ὁ πλοίαρχος ὅμως ἔβγαλε σιγὰ-σιγὰ τὰ παπούτσια του καὶ κατόρθωσε ψηλαφητὰ νὰ φτάση ὡς τὸ τζάκι, νὰ μπῆ μέσα σ' αὐτὸ καὶ νὰ βγῆ ἔξω ἀπὸ τὴν καπνοδόχο.

Ἀπὸ κεῖ κατέβηκε κάτω ἀπὸ τὸ πίσω μέρος τοῦ σπιτιοῦ, φώναξε ἕνα ἁμάξι, τράβηξε στὴν παραλία, ἐπιβιβάστηκε στὸ πλοῖο του καὶ... ἔφυγε.

Τὸ νοστιμώτερο εἶνε ὅτι ὁ λοχαγὸς δὲν τὸν πῆρε καθόλου μυρωδιὰ καὶ νομίζοντας πὼς ὁ ἀντίπαλός του βρίσκεται μέσα στὸ δωμάτιο στεκόταν μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι καὶ τ' αὐτιὰ καὶ τὰ μάτια γαρίδα. Οἱ μάρτυρες ποὺ στεκόντουσαν πάλιν ἀπέξω περίμεναν, κατὰ τὴ συμφωνία, ν' ἀκούσουν τὸν πρῶτο πυροβολισμὸ γιὰ νὰ μποῦν μέσα.

Ὅταν ἐπὶ τέλους ξημέρωσε, μὴ μπορῶντας νὰ περιμένουν ἄλλο, ἔσπασαν τὴν πόρτα, μπῆκαν στὸ δωμάτιο καὶ βρῆκαν τὸν ἀτιχῆ λοχαγὸ γονατισμένο σὲ μιὰ γωνιά, μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι. Τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀσπρίσει, μέσα σὲ μιὰ νύχτα, ἀπὸ τὴν ἀγωνία του!...

* * *

Ὁ φασιανὸς ψήνεται σὲ τρία τέταρτα, ὁ λαγὸς σὲ μιάμισι ὥρα, ἡ πέρδικα σὲ εἰκοσιπέντε λεπτά, ἡ μπεκάτσα σὲ μισὴ ὥρα, τὸ ὀρτύκι σὲ εἴκοσι λεπτά, ἡ τσίχλα σὲ εἰκοσιπέντε, τὸ κοτσύφι σὲ εἴκοσι λεπτά, ὁ τσαλαπετεινὸς σὲ μιὰ ὥρα κι' ἕνα τέταρτο καὶ ἡ ἀγριόχηνα σὲ μιὰ ὥρα.

* * *

Κατὰ τὸ 1791 τὸ δημοτικὸ συμβούλιο τοῦ Παρισιοῦ ἐξέδωσε τὴν ἑξῆς ἀξιομνημόνευτη διαταγή :

«Ἀπαγορεύεται ρητῶς στὰ σκυλιὰ ἡ εἴσοδος στοὺς νεκρούς. Οἱ παραβάτες αὐτῆς τῆς διαταγῆς, ἂν εἶνε σκύλοι τῆς ἐνορίας, θὰ τιμωροῦνται μὲ μαστίγωσι, ἂν δὲ εἶνε σκύλοι ξένοι, μὲ... πρόστιμο ἑξήντα φράγκων.

«Ἐπειδὴ ὑπάρχει ὑπόνοια ὅτι τὰ ἐν λόγῳ σκυλιὰ μποροῦν νὰ προφασιστοῦν ἄγνοια, γι' αὐτὸ διατάσσουμε, ἡ παροῦσα διαταγὴ νὰ τοιχοκολληθῆ στοὺς κυριωτέρους δρόμους τῆς πόλεως».

* * *

Κάποιος Ἄγγλος ὀνομαζόμενος Σαμουὴλ Βαλδοβάϊν, ὁ ὁποῖος πέθανε πρό τινων ἐτῶν, ἄφησε μιὰ διαθήκη, στὴν ὁποία μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐσημείωνε καὶ τὰ ἑξῆς :

«Οἱ συγγενεῖς μου ἐντέλλονται νὰ ρίξουν τὸ πτῶμα μου σ' ἕνα γειτονικὸ ποτάμι γιὰ πεῖσμα τῆς γυναίκας μου, ἡ ὁποία μὲ φοβέριζε διαρκῶς πὼς θὰρχόταν νὰ χορέψη ἀπάνω στὸ μνῆμα μου!».

* * *

Ἡ Ἐσκιμῶες ἀνατρέφουν τὰ παιδιά τους μὲ μεγάλη τρυφερότητα. Τὸ ξύλο εἶνε ἄγνωστο παιδαγωγικὸν μέσον γιὰ τὸν ἄξεστο αὐτὸ λαὸ καὶ οἱ μητέρες ἀφίνουν ἐλεύθερα τὰ παιδιά τους νὰ κάνουν συχνότατα ἀταξίες ποὺ σὲ μᾶς θὰ ἐτιμωροῦντο πολὺ αὐστηρά. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ δὲν μποροῦν νὰ ἀνιχθοῦν μὲ κανένα τρόπο ἡ Ἐσκιμῶες εἶνε τὰ κλάψματα καὶ τὰ νιαουρίσματα τῶν μωρῶν τους. Ἂν λοιπὸν τὸ μωρὸ δὲν πάψει μὲ τὸ καλὸ τὶς κλάψες του, τότε ἡ μητέρες τὸ γδύνουν ἐντελῶς κι' ἔτσι ὁλόγυμνο ὅπως εἶνε τὸ βγάζουν ἔξω στὸ χιόνι, μπρὸς στὴν εἴσοδο τῆς καλύβας τους! Ὅσο κλαίει καὶ τσιρίζει τὸ μωρὸ θὰ μένη ἐκεῖ στὴν ἴδια θέσι. Ἅμα ὅμως ἀντιληφθεῖ πὼς τὸ καλύτερο εἶνε νὰ σταματήση τὶς κλάψες του, τότε ἡ μητέρα τὸ παίρνει πάλι μέσα καὶ τὸ τυλίγει μὲ τὰ ζεστά του ρουχαλάκια. Ἔτσι οἱ μικροὶ Ἐσκιμῶοι μαθαίνουν νὰ μὴν ἀνοίγουν κὰν τὸ στόμα τους. Οὔτε κλαῖνε, οὔτε φωνάζουν. Ἡ μέθοδος τοῦ χιονιοῦ τοὺς ἔχει κάνει φρόνιμους, σὰν... γέρους!